

אכתה יוק ארותי

תדענה על כך. הן דורשות תמונה, בצירוף בול להחזרתה. במקרה שהסחורה לא הישא חן.

★ ★ ★

למה שרק לגילוי יהיו חיים קלים וכולם ימלאו לה את הטורים מבלי שתצטרך לאמץ את מה שיש לה מתחת למי החמצן שלה? אז למה שלא תשתתפו גם אתם קצת ב' מדור? מה יש, אני לא טובה בעדכם כמוהו ויכוח אקדמי אצל הצעירים יותר ביניכם, בוצ' ונעורר

אני מודה מאד לאלה ששלחו לי כרטיסי ברכה. אני מאחלת להם את אותו הדבר.

★ ★ ★

זייסקי לכל אחד

כבשתי, אני שמחה לומר, גם את היבשת החמישית. מאוסטרליה (1148/107):

„אני ישראלית שנמצא מרחק רק של כמה אלפי מיל מישראל, והישראלי היחיד כאן בדרום אוסטרליה. המקום פנטסטי. היום חם קצת, זה כמו חמסין בתל-אביב. עשיתי קצת סדר ומצאתי כמה שבועונים ישראליים שקיבלתי ממלכורן וסידני, בזמן שביקרתי שם בחג הפסחא הנוצרי. פגשתי ישראלים כמו פטריות, והבקשה הראשונה שביקשתי לדרך, זה שבועונים. כאן, באדלאיד, הגדולה מישראל רק ב'13 פעם, אין להשיג עתונים בעברית.

... יש לי בישראל הורים ואחות די מפורסמת, והרבה הרבה ידידות וידידים, אבל בהתחלה זה היה בסדר. שלחו עתונים. כמובן שלכל אחד היו בקשות. כרגיל איזה „שמוני צל“ שאין בישראל. ושלחתי, ואני עוד שולח. בזמן האחרון זה כמעט נפסק לגמרי.

„היום החלטתי לנסות את מזלי עם נערה או אפילו בחור, שיסכים לעשות איזה עסק של חליפת שבועונים. אני יכול לשלוח גם ספרים טובים... לפני כמה שבועות עברתי בחינות, והיום אני לומד בבית-הספר של הצי האוסטרלי, ומקחה להצליח יפה.

... בישראל אני קצת ידוע, אבל יש לי כמה שמות. כשהאנייה אלטלינה הופצצה, התחלתי את הקריירה הימית שלי. באותו הזמן התחנכתי אצל אמיל ויוסקה, והורדתי הרבה אנשים וגושים על החסקה. לפני כמה שבועות פגשתי בטרופס פרוי, בבריסביין, את צבי קלימן, שחזר עם אלטלינה ואחר-כך היה קצין משטרה וברח מהארץ. היום הוא נמצא כאן. בקיצור, קפצנו ושחננו כשנפגשנו. לפני מים נזכרים בארץ, ומה שעשינו טוב ולא טוב, אבל היום אני יכול לשיר רק היו זמנים. רוצים לחזור, אבל רוצים לדעת מה הולך שם בדיוק. ובשביל זה אני רוצה לדעת כל כך הרבה מהארץ.

אם הכל הולך בהצלחה, אני אוכל להגיע לנמל אילת על אנייה שאני אפקד עליה, ותהיה שייכת לי באופן פרטי... בשביל כל אחד יהיה קצת זייסקי... אני מבטיח דברים טובים וימים...“

מכתבו היה רצוף גיאות-לשון. אז למה שלא תלמדי אותו, בעצם?

★ ★ ★

הדרישות שהן

אני משתדלת בכל כוחי להיות נורא טובה היום. ערב חג, והכל, ולכן לא אומר מלה על (1148/108), שתי חולרי גיות קטנות הרוצות להתכתב עם שני נערים בני 17-16. הן אומרות שאם לא יתאימו לדרישות שלהן — כמו חוש הומור, טיולים בלויים ואתם יודעים כבר מה — פוס, הן לא משחקות. להן עצמן יש חוש הומור, מבלי שאולי

נערת השבוע

היא דומה לעשר נערות אחרות, פניה אינם מרשימים במיוחד, אבל אתם צריכים לשמוע אותה מדברת. איזו טריוויותו זוהי! אם לא איכפת לכם, זמירה ייני. נכס צאן חדש של סמבטיון ואחד מתפקידיה יהיה מלכת-יופי מטופשת. היא אומרת שזה קצת מסובך בשבילה לבנות דמות כזו, כי היא איננה מרגישה את עצמה מטופשת. זמירה באה לסמבטיון יחד עם בעלה מזה ארבעה חודשים, ליאור, אף הוא אקטור בהתחנות, ישר מבית-הספר הדרמטי של הבימה. זמירה אומרת שהיא היתה מאד רוצה לשחק תמיד עם ליאור שלה, אבל „אי אפשר לאנוס את המציאות.“ היא קוראה המון שייקספיר, שתדעו לכם, ואפילו כתבה פעם עבודה „שייקספיר והתיאטרון המודרני.“ הגברת הצעירה קובעת שהתיאטרון של היום הוא אפס. סטוח. נקודה. חוץ מזה היא ממלמלת דיאגונו מקצועי כמו: „דמות עם קונפליקטים... לבנות לה חיים פנימיים עשירים... לא סתם סקיצה חיצונית... נשמה... עומק“ אני יודעת מה עוד? על דבר אחד הודיתי לה. היא לא אמרה סטאניסלבסקי.

על הנושא המעורר, באמת, למחשבה: „האם על הנערה להשתתף בהוצאות הביולוגי?“

★ ★ ★

מה שב.ב. עשתה

הוא רס"ר (1148/109), אין לו וספה והוא אינו יודע לרקוד, והוא מספיק תמים כדי לחשוב שנערה חיפאית כבת 20-24, תרצה להתכתב אתו. לא, הוא מבטיחה, אין היא חייבת להיות יפה. העיקר שתהיה עממית. ו...שמלות, בחי" קפה ומה עשתה בריויט בארדו אתמול בבוקר — לא יהיו כל עולמה.“

★ ★ ★

איך שאומרים

כמובן, שאייאפשר לסיים את השנה, בלי: — ... הדבר היה לפני הרבה זמן. נסעתי ברכבת האכספרס לחיפה. הוא ישב לידי. והיה לבוש מדי-ציבא ולמד פיזיקה. אני ישבתי וקראתי ספר אנגלית. חשבתי כי יזמן לי לראותו שוב, ומשהתייאשתי, פניתי למדור, שמעולם לא העליתי בדעתי כי אזדקק לו... אז מה פתאום נזכרתי?

★ ★ ★

זה הלך בתהליך הרגיל. קודם היא התלבטה, אחר כך הירהרה, ולבסוף החליטה שהיא בכל זאת פונה הנה (1148/110):

היא בחורה פשוטה ורגילה ביותר, מבטיחה היא. ילידת הארץ, בעלת עבר תנועתי, וגיל העשרים הוא קצת מאחוריה. אם אתה בן 30 ואין לך מה לעשות ממילא, אז אתה יכול לחסוך לך אפילו את הטורח לשאול את עצמך אם יש בכך איזשהן תכונות מופצצות כפי שרוצות שאר הנערות. „מספיק שיהיה בעל אופקים לא צרים, איך שאומרים.“ ובכן?

★ ★ ★

יש לו כבר אמה

אם אעז לומר משהו על (1148/111), יתחילו לצחוק על קיסוחים ואפילויות. אינני מעוה. חוץ מזה, אני יכולה תמיד להסתמך על הבטחתי להיות שקטה היום:

„שלום. אפילו זה לא מגיע לך, אבל למען הנימוס, מילא... ראשית: אם קוראים מרוקאי למי שנולד במרוקו, הרי אני מרוקאי. חלק מהקוראות ודאי יפסיקו לקרוא את המכתב אחרי השורות האלה. מאלה אינו דורש מאומה. אפילו אלהים לא יעזור להן, ואני ודאי שלא.“

„החתק שלי בארץ, כמספר האצבעות בידי העדינות של החיננית בעלת העיניים הירוקות שתכתוב לי. מאחורי ארבע כיתות תיכון של בית-ספר חקלאי. אני רוצה לציון איזה, אחרת יתרחש פה לינץ.“

„השנתיים וחצי של השירות הצבאי כבר בוזבוזו. אני בן 22. לכן, על אלה הרוצות לפנות אלי — אין צורך לעמוד בתור — להיות בנות 17 ומעלה, ולהיות מתל-אביב או דרומית לה. העיקר שלא תהיינה למעלה מ'22. יש לי כבר אמה אחת ואני מבוסס ממנה.“

„אם הכותבת חובבת מוסיקה קלאסית, אני מוכן לתת לה להאזין בשקט לכל יצירה, חוץ ממוצארט. כמובן שזה בתנאי שגם היא תתן להאזין בשקט.“

„רותי, ממילא לא תתני לכתוב את כל השטויות שאקשקש לך, לכן אפסיק. אבל אני מזהיר אותך. התחכמות אחת מצידך, ואני עושה לך פה ודאי סליב.“

אני לא מתחכמת אבל אני רוצה רק לומר שיש לי אח יותר גדול ממך. רגע, עוד משהו. שלח את כתובתך. לא בשביל מה שאתה חושב. בשביל המכתבים.

ל כ ל
לקוחותינו
ידידינו
ומכרינו

שנה אברה
איוני

המינוי —

קיבלת
חשבונך,
נא
פרע
אותו
בחקדם.

כאן גורשות
חדיות
ומחוכים
נקור"ס

למרות הזמנות יצוא גדולות, אנר ממושיכים לספק לחנויות מקומיות - לכן הקפידי תמיד על הסמל „מיה“